

Arrest

nr. 232 845 van 19 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 november 2019.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd de republiek Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Noord-Macedonië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing trekt de commissaris-generaal vooreerst de geloofwaardigheid van verzoeker en van diens uiteengezette vluchtrelaas in twijfel. Hij wijst in dit verband op verzoekers laattijdig vertrek uit Noord-Macedonië en stelt dat de vaststelling dat verzoeker na zijn problemen nog verschillende maanden in Noord-Macedonië verbleef en hij in Frankrijk geen internationale bescherming vroeg, een houding is die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade en die verzoekers algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Verzoekers geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal, aldus de commissaris-generaal die voorts ook opmerkt dat verzoeker geen enkel identiteitsbewijs betreffende zijn dochter M. kan neerleggen, hoewel hij voor zijn andere kinderen wel paspoorten kan neerleggen, en dat hij hiervoor geen afdoende verklaring biedt. Ook betreffende zijn problemen in Noord-Macedonië, namelijk de verkrachting van zijn dochter M., de problemen met D. en zijn familie en de problemen met zijn echtgenote en haar nieuwe man kan verzoeker, zo wordt voorts vastgesteld, geen enkel begin van bewijs voorleggen. Er kunnen dan ook, zo luidt de bestreden beslissing, ernstige twijfels worden geuit bij het bestaan van verzoekers dochter M. en de problemen die verzoeker in Macedonië kende.

Hoe dan ook heeft verzoeker, zo oordeelt de commissaris-generaal vervolgens, niet aannemelijk gemaakt dat hij voor de door hem beweerde problemen waarvan hij het slachtoffer werd -de problemen met D. en zijn familie ten gevolge van de verkrachting van zijn dochter M. en de problemen met zijn echtgenote en haar nieuwe man- of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van

een terugkeer naar Noord-Macedonië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Op grond van het geheel van zijn bevindingen is de commissaris-generaal de mening toegedaan dat verzoeker niet alle redelijkerwijze van hem te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Noord-Macedonië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat verzoeker aldus onvoldoende aantoont dat het verkrijgen van internationale bescherming voor hem de enige overgebleven uitweg was.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.4. De Raad stelt samen met het Commissariaat-generaal vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat er geen elementen zijn die het vertellen van zijn relaas of zijn deelname aan de procedure inzake het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ van 25 februari 2019). Ofschoon verzoeker nadien tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, net zoals hij dat thans in zijn verzoekschrift doet, gewag maakte van het feit dat hij met geheugenproblemen te kampen heeft, dient te worden vastgesteld dat tot op heden niet enig medisch attest wordt bijgebracht waaruit zou (kunnen) blijken dat verzoeker daadwerkelijk geheugenproblemen heeft.

Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat geheugenproblemen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als nadien tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij wel degelijk over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn vluchtrelaas op zelfstandige wijze en concreet naar voren te brengen en gebeurtenissen concreet in de tijd te situeren. Het feit dat verzoeker voor zijn komst naar België in Frankrijk ten gevolge van mentale problemen enige tijd in een psychiatrische instelling heeft doorgebracht, neemt niet weg en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker wel degelijk in staat is om op een normale en volwaardige manier verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen. Wat betreft het feit dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal niet werd bijgestaan door een advocaat, wijst de Raad erop dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn eigen verdediging en bijstand te organiseren. Verzoeker kan dit derhalve bezwaarlijk ernstig een ander verwijten. Verzoeker beweert weliswaar op zeer algemene wijze, doch hij concretiseert niet en maakt geenszins in concreto aannemelijk in welke zin zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal met een gebrek zou zijn behept. Hij weet hierin geenszins te overtuigen.

3.5. In de bestreden beslissing wordt op goede grond gewezen op verzoekers “laattijdig vertrek uit Noord-Macedonië. U beweerde uw land van herkomst verlaten te hebben ten gevolge van uw problemen met D.(...) en uw echtgenote en haar nieuwe partner. Wat betreft uw problemen met D.(...)”

stelde u dat zijn bedreigingen enkele weken na uw terugkomst uit Duitsland in augustus 2017 begonnen en zij na drie maanden stopten (CGVS, p. 17-19). Ook de problemen met uw echtgenote en haar nieuwe partner situeerde u tussen de vijf en zes maanden na uw terugkomst uit Duitsland (CGVS, p. 22). Er moet echter worden opgemerkt dat u Macedonië verliet in oktober 2018, veertien maanden nadat u vanuit Duitsland naar Macedonië was gereisd en dus niet meteen na uw problemen Macedonië verliet. Geconfronteerd hiermee, repliceerde u enkel dat u nog 8 maanden alleen in Macedonië bleef (CGVS, p. 24). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat alvorens u naar België kwam, u vanaf oktober 2018 drie maanden in Frankrijk verbleef zonder hier een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Uw verklaring dat u dit eerst van plan was, maar dit uiteindelijk niet deed omdat u dacht dat u zich in België beter zou voelen (CGVS, p. 13) kan niet weerhouden worden. Immers van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u na uw problemen in Noord-Macedonië nog verschillende maanden in uw land verbleef en u in Frankrijk geen bescherming vroeg, is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade en die uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt.” (eigen onderlijning)

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij met zware ‘psychiatrische’ problemen kampte, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling dat hij ten tijde van en na zijn verklaarde problemen in Noord-Macedonië nog lange tijd, namelijk maandenlang, in zijn land van herkomst heeft verbleven. Evenmin biedt het een verschoning voor de vaststelling dat hij verkoos om nadien in Frankrijk, waar hij een drietal maanden heeft verbleven voor zijn komst naar België, geen verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar hij dit pas hier in België voor het eerst heeft gedaan. Dergelijk talmen van verzoeker en het feit dat hij aan en te kennen geeft te willen kiezen waar hij om internationale bescherming verzoekt, stemt niet overeen met de houding van een persoon die beweert in zijn land van herkomst voor zijn leven te vrezen en uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten. Het toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste problemen en vrees.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn/haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag en kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming doet van zodra hij of zij hiertoe de kans heeft. Verzoeker is hier dus evenwel in gebreke gebleven.

3.6. Ondanks de uitdrukkelijke vraag aan verzoeker bewijsstukken neer te leggen ter staving van de identiteit van zijn beweerde dochter M., blijft hij hier tot op heden in gebreke. Ook van zijn verklaarde problemen ontbreekt tot op heden elk begin van bewijs.

3.7. Verzoeker betwist en bekritiseert verder op algemene wijze, doch hij ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waar voorts op goede grond wordt vastgesteld dat “Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u beweerde problemen waarvan u slachtoffer werd (de problemen met D.(...) en zijn familie ten gevolge van de verkrachting van uw dochter M.(...) en de problemen met uw echtgenote en haar nieuwe man) of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

Uit uw verklaringen blijkt dat u meent dat de autoriteiten onvoldoende hebben opgetreden naar aanleiding van de verkrachting van uw dochter M.(...) en uw problemen met D.(...) en zijn familie (CGVS, p. 16). U verklaarde bij de politie van Kicevo een klacht te hebben ingediend tegen D.(...) voor de verkrachting van uw dochter. Er werd u gezegd dat zij D.(...) zouden uitnodigen. U werd ook een aantal keer uitgenodigd door de politie waarbij u steeds werd gezegd dat zij D.(...) niet konden vinden bij hem thuis. U verklaarde bijkomend dat D.(...) gevlucht was met uw zus naar Italië (CGVS, p. 16-17). Dat D.(...) dan ook (nog) niet gevonden werd, kan dan ook te wijten zijn aan het feit dat hij op de vlucht was, zonder dat hieruit enige onwil van de politie kan afgeleid worden. Wat betreft de bedreigingen die u ontving van D.(...) naar aanleiding van uw beschuldigingen tegen hem, ging u naar de politie van Bitola

waar u mensen kenden. Daar werd u echter gezegd dat zijn familie belangrijke mensen omvat en dat ze invloed hebben (CGVS, p. 19). U stelde dat u dit gebrekkige politieoptreden tegen D.(...) aankaartte bij uw vriend, de plaatsvervangend burgemeester/politiefchef van Bitola, maar dat hij u zei dat hij niet kon doen en dat deze problematiek niet geregeld kon worden (CGVS, p. 19-20). Naast het feit dat het opmerkelijk is dat u deze vriend niet bij naam kan noemen terwijl u hem al lang kent, waardoor uw geloofwaardigheid op de helling komt te staan (CGVS, p. 19-20), moet hoe dan ook vastgesteld worden dat u dit gebrekkige politieoptreden tegen D.(...) nooit bij een (hogere) instantie buiten Bitola of Kicevo aankaartte. U stelde geen middelen te hebben om bij een hogere instantie te gaan en dat men dan een invloed moet hebben waarbij u opnieuw verwees naar D.(...) zijn band met A.(...) A.(...) (CGVS, p. 20). Er dient echter vastgesteld te worden dat u niet heeft aangetoond dat D.(...) en A.(...) A.(...) een familiale band hebben met elkaar. Immers zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als aanvankelijk bij het Commissariaat-generaal verwees naar u A.(...) A.(...) als de grootvader van D.(...) (Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5 / CGVS, p. 14, 19, 20). Wanneer u dan ter bevestiging werd gevraagd of D.(...) de kleinzoon is van A.(...) A.(...), stelde u echter dat D.(...) gehuwd was met de dochter van A.(...) A.(...), en dat in Macedonië vaak grootvader wordt gezegd tegen een schoonvader (vraag. CGVS, p. 21). Gelet op dat u reeds eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud expliciet werd gevraagd hoe u wist dat D.(...) de kleinzoon was van A.(...) A.(...) en u werd gevraagd naar de exacte familiale band tussen D.(...) en A.(...) A.(...) waarop u repliceerde dat u dat niet kon zeggen, (CGVS, p. 20), overtuigt deze verklaring geenszins. Bovendien kon u evenmin de naam van D.(...) zijn echtgenote, en dus de dochter van A.(...) A.(...), noemen (CGVS, p. 20). Daarenboven wordt uw bewering dat D.(...) invloed zou hebben bij de politie tegengesproken door uw verklaringen ter zake. U stelde immers dat D.(...) op de vlucht was geslagen en dat D.(...) stopte met u te bedreigen omdat de politie hem zocht (CGVS, p. 16-17, p. 19). Geconfronteerd hiermee stelde u echter dat de politie bang is van hem en dat ze niet bij hem thuis durven te gaan (CGVS, p. 21). Deze verklaring is echter niet afdoende, gezien u eerder verklaarde dat de politie hem thuis niet kon vinden (CGVS, p. 16-17). U bracht ook geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat D.(...) in staat is om de werking van de autoriteiten in uw nadeel te beïnvloeden. U bleef enkel verwijzen naar dat dit iemand is met veel invloed en u niet (CGVS, p. 21). U kon evenwel geen concrete voorbeelden geven van hoe D.(...) en zijn beweerde schoonvader A.(...) A.(...) in het verleden de politiewerking concreet hebben beïnvloed (CGVS, p. 21).

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Macedonië Algemene Situatie van 26 juli 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_macedonie_algemene_situatie_20180726.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien dat in Noord-Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. (...) Specifiek voor de Romaminderheid ontkent het Commissariaat-generaal niet dat in Noord-Macedonië racistisch geweld gericht tegen de Roma gemeenschap plaatsvindt, dat ook verbaal en fysiek politiegeweld tegen Roma voorkomt, en dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband herhaalt het Commissariaat-generaal dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Zoals hierboven blijkt bent u wat dit betreft in gebreke gebleven. Informatie over de Roma in Noord-Macedonië maakt voorts duidelijk dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma slachtoffers, dat organisaties als het European Roma Rights Center en het Helsinki Committee for Human Rights bijstand kunnen bieden bij het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, alsook bij het ondernemen van stappen tot bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien de Noord-Macedonische autoriteiten in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat er projecten worden gelanceerd, o.a. met de steun van de OSCE, die specifiek gericht zijn op het bieden van gratis juridische bijstand aan Roma en het alzo faciliteren van de toegang tot het gerechtelijk systeem voor deze minderheid. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Noord-Macedonië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Uw beweerde ontbrekende veroordeling en daaropvolgende mishandeling van de politie in 2012 volstaat niet om te besluiten dat u anno 2019 geen beroep kan doen op de Macedonische autoriteiten. U heeft immers ook wat deze

veroordeling betreft nagelaten al de beschikbare beschermingsmogelijkheden uit te putten om uw rechten te laten gelden. Zo bent u niet in beroep gegaan tegen uw veroordeling (CGVS, p. 9). Volledigheidshalve moet wat deze veroordeling betreft ook opgemerkt worden dat zij geenszins uw directe vluchtaanleiding betreft, daar deze dateert van 2012 en u nadien nog van Duitsland vrijwillig naar Macedonië bent teruggekeerd.

Wat betreft de problemen die u kende met uw echtgenote en haar nieuwe partner – zij verboden u contact met uw kinderen te hebben en hij bedreigde u -, dient te worden vastgesteld dat de politie deze man wel hoorde, maar dat hij alles ontkende (CGVS, p. 23). Dit volstaat dan ook niet om te getuigen van enige onwil tot het bieden van bescherming. U diende immers voor de bedreigingen aan uw adres geen klacht in tegen deze man (CGVS, p. 23). U stelde dat de politie u zei om voor deze problemen naar de sociale dienst te gaan en dat u grotere problemen wou vermijden omdat deze man een grote familie had (CGVS, p. 23). Dergelijke verklaringen zijn evenwel ontoereikend om uw nalaten te verschonen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de sociale dienst van Bitola in uw belang heeft opgetreden. Immers, u en uw echtgenote werden hier uitgenodigd, maar uw echtgenote kwam hier niet opdagen waarna u geen verdere stappen ondernam om tot een oplossing te komen en Macedonië verliet (CGVS, p. 23-24). U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen met uw echtgenote en haar nieuwe partner geen beroep kan doen op de hierboven vernoemde beschermingsmogelijkheden in Macedonië.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Noord-Macedonië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.”

Het louter tegenspreken vormt geen dienstig verweer en verzoeker brengt voorts geen concrete en pertinente elementen bij die vermogen op het voorgaande een ander licht te werpen. Verzoeker, die overigens niet enig begin van bewijs neerlegt van zijn verklaarde contacten met en klachten bij de politie en van zijn beweerde bezoeken aan enkele sociale diensten in Noord-Macedonië, maakt geenszins in concreto aannemelijk alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming te hebben uitgeput en toont niet aan dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, hulp en/of bescherming te bieden. Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt niet aannemelijk dat het hem aan nationale bescherming ontbeert.

De loutere verwijzing van verzoeker naar algemene door hem in zijn verzoekschrift bijgebrachte informatie omtrent de situatie en discriminatie van Roma in Noord-Macedonië (op o.a. het vlak van gezondheidszorg) volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing welke geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.8. Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 oktober 2019, voert verzoekende partij aan dat zij de bescherming die zij nodig heeft niet kan krijgen in Noord-Macedonië. Verzoekende partij benadrukt haar psychiatrische problemen en stelt dat zij reeds opgenomen werd in een psychiatrische instelling in Frankrijk, zodat het aannemelijk is dat zij in Frankrijk geen internationale bescherming heeft aangevraagd en de Commissaris-generaal haar dit niet kwalijk kan nemen. Voorts stelt zij dat het Commissariaat-generaal rekening moest houden met haar kwetsbaar profiel. Verzoekende partij vervolgt dat zij angst heeft voor de huidige partner van haar echtgenote en dat zij geen bescherming kan krijgen van haar autoriteiten, mede gelet op haar etnie.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter *in concreto* ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4.3. Zo verzoekende partij op algemene wijze aanvoert, zonder verder enige toelichting te geven omtrent het door haar ingeroepen profiel, dat de commissaris-generaal rekening moest houden met haar kwetsbaar profiel, laat ze na een ander licht te werpen op de grond in voormelde beschikking waar het volgende wordt opgemerkt:

“De Raad stelt samen met het Commissariaat-generaal vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat er geen elementen zijn die het vertellen van zijn relaas of zijn deelname aan de procedure inzake het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ van 25 februari 2019). Ofschoon verzoeker nadien tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, net zoals hij dat thans in zijn verzoekschrift doet, gewag maakte van het feit dat hij met geheugenproblemen te kampen heeft, dient te worden vastgesteld dat tot op heden niet enig medisch attest wordt bijgebracht waaruit zou (kunnen) blijken dat verzoeker daadwerkelijk geheugenproblemen heeft.

Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat geheugenproblemen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als nadien tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij wel degelijk over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn

vluchtrelaas op zelfstandige wijze en concreet naar voren te brengen en gebeurtenissen concreet in de tijd te situeren. Het feit dat verzoeker voor zijn komst naar België in Frankrijk ten gevolge van mentale problemen enige tijd in een psychiatrische instelling heeft doorgebracht, neemt niet weg en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker wel degelijk in staat is om op een normale en volwaardige manier verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen. Wat betreft het feit dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal niet werd bijgestaan door een advocaat, wijst de Raad erop dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn eigen verdediging en bijstand te organiseren. Verzoeker kan dit derhalve bezwaarlijk ernstig een ander verwijten. Verzoeker beweert weliswaar op zeer algemene wijze, doch hij concretiseert niet en maakt geenszins in concreto aannemelijk in welke zin zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal met een gebrek zou zijn behept. Hij weet hierin geenszins te overtuigen.”

Verzoekende partij, met wier verklaringen omtrent haar mentale problemen (in het verleden in Frankrijk) dus wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden en die tot op heden niet enig medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat zij daadwerkelijk geheugenproblemen heeft, laat na concrete elementen bij te brengen die het voorgaande in een ander daglicht plaatsen.

4.4. Waar verzoekende partij haar psychiatrische problemen benadrukt en stelt dat zij reeds opgenomen werd in een psychiatrische instelling in Frankrijk, zodat het aannemelijk is dat zij in Frankrijk geen internationale bescherming heeft aangevraagd en de commissaris-generaal haar dit niet kwalijk kan nemen, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking van 25 oktober 2019 waar wordt vastgesteld als volgt:

“Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij met zware ‘psychiatrische’ problemen kampte, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling dat hij ten tijde van en na zijn verklaarde problemen in Noord-Macedonië nog lange tijd, namelijk maandenlang, in zijn land van herkomst heeft verbleven. Evenmin biedt het een verschoning voor de vaststelling dat hij verkoos om nadien in Frankrijk, waar hij een drietal maanden heeft verbleven voor zijn komst naar België, geen verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar hij dit pas hier in België voor het eerst heeft gedaan. Dergelijk talmen van verzoeker en het feit dat hij aan en te kennen geeft te willen kiezen waar hij om internationale bescherming verzoekt, stemt niet overeen met de houding van een persoon die beweert in zijn land van herkomst voor zijn leven te vrezen en uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten. Het toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste problemen en vrees. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn/haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag en kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming doet van zodra hij of zij hiertoe de kans heeft. Verzoeker is hier dus evenwel in gebreke gebleven.”

Verzoekende partij laat na concrete en valabele argumenten bij te brengen die vermogen hieraan afbreuk te doen. Uit haar antwoord op de vraag van de commissaris-generaal waarom zij in Frankrijk geen verzoek om internationale bescherming indiende: *“Ik wou niet, ik wou eerst een VIB indienen, maar nadien heb ik het niet gedaan, ik dacht dat in België zal ik me beter voelen”* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 12 juni 2019, p. 13), blijkt dat zij wou ‘kiezen’ waar zij een verzoek om internationale bescherming doet. Een dergelijke houding stemt evenwel niet meteen overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en is hoe dan ook een aanwijzing dat verzoekende partij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Dit ondermijnt mede de geloofwaardigheid en ernst van haar verklaarde problemen en vrees voor vervolging.

4.5. Daargelaten de geloofwaardigheid en ernst van het door verzoekende partij in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming ingeroepen vluchtrelaas, maakt zij hoe dan ook, in weerwil van haar algemene verzuchtingen hieromtrent, niet concreet aannemelijk dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming vanwege de Noord-Macedonische autoriteiten ontbreekt.

Verzoekende partij komt ter zitting niet verder dan de algemene, niet onderbouwde beweringen dat zij de bescherming die zij nodig heeft niet kan krijgen in Noord-Macedonië en dat zij met betrekking tot de angst die zij heeft voor de huidige partner van haar echtgenote geen bescherming kan krijgen van haar autoriteiten, mede gelet op haar etnie.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt echter geenszins op dienstige wijze de grond in de beschikking van 25 oktober 2019 waar in dit verband wordt opgemerkt:

“Verzoeker betwist en bekritiseert verder op algemene wijze, doch hij ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waar voorts op goede grond wordt vastgesteld dat “Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u beweerde problemen waarvan u slachtoffer werd (de problemen met D.(...) en zijn familie ten gevolge van de verkrachting van uw dochter M.(...) en de problemen met uw echtgenote en haar nieuwe man) of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

Uit uw verklaringen blijkt dat u meent dat de autoriteiten onvoldoende hebben opgetreden naar aanleiding van de verkrachting van uw dochter M.(...) en uw problemen met D.(...) en zijn familie (CGVS, p. 16). U verklaarde bij de politie van Kicevo een klacht te hebben ingediend tegen D.(...) voor de verkrachting van uw dochter. Er werd u gezegd dat zij D.(...) zouden uitnodigen. U werd ook een aantal keer uitgenodigd door de politie waarbij u steeds werd gezegd dat zij D.(...) niet konden vinden bij hem thuis. U verklaarde bijkomend dat D.(...) gevlucht was met uw zus naar Italië (CGVS, p. 16-17). Dat D.(...) dan ook (nog) niet gevonden werd, kan dan ook te wijten zijn aan het feit dat hij op de vlucht was, zonder dat hieruit enige onwil van de politie kan afgeleid worden. Wat betreft de bedreigingen die u ontving van D.(...) naar aanleiding van uw beschuldigingen tegen hem, ging u naar de politie van Bitola waar u mensen kenden. Daar werd u echter gezegd dat zijn familie belangrijke mensen omvat en dat ze invloed hebben (CGVS, p. 19). U stelde dat u dit gebrekkige politieoptreden tegen D.(...) aankaarte bij uw vriend, de plaatsvervangend burgemeester/politiefchef van Bitola, maar dat hij u zei dat hij niet kon doen en dat deze problematiek niet geregeld kon worden (CGVS, p. 19-20). Naast het feit dat het opmerkelijk is dat u deze vriend niet bij naam kan noemen terwijl u hem al lang kent, waardoor uw geloofwaardigheid op de helling komt te staan (CGVS, p. 19-20), moet hoe dan ook vastgesteld worden dat u dit gebrekkige politieoptreden tegen D.(...) nooit bij een (hogere) instantie buiten Bitola of Kicevo aankaarte. U stelde geen middelen te hebben om bij een hogere instantie te gaan en dat men dan een invloed moet hebben waarbij u opnieuw verwees naar D.(...) zijn band met A.(...) A.(...) (CGVS, p. 20). Er dient echter vastgesteld te worden dat u niet heeft aangetoond dat D.(...) en A.(...) A.(...) een familiale band hebben met elkaar. Immers zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als aanvankelijk bij het Commissariaat-generaal verwees naar u A.(...) A.(...) als de grootvader van D.(...) (Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5 / CGVS, p. 14, 19, 20). Wanneer u dan ter bevestiging werd gevraagd of D.(...) de kleinzoon is van A.(...) A.(...), stelde u echter dat D.(...) gehuwd was met de dochter van A.(...) A.(...), en dat in Macedonië vaak grootvader wordt gezegd tegen een schoonvader (vraag. CGVS, p. 21). Gelet op dat u reeds eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud expliciet werd gevraagd hoe u wist dat D.(...) de kleinzoon was van A.(...) A.(...) en u werd gevraagd naar de exacte familiale band tussen D.(...) en A.(...) A.(...) waarop u repliceerde dat u dat niet kon zeggen, (CGVS, p. 20), overtuigt deze verklaring geenszins. Bovendien kon u evenmin de naam van D.(...) zijn echtgenote, en dus de dochter van A.(...) A.(...), noemen (CGVS, p. 20). Daarenboven wordt uw bewering dat D.(...) invloed zou hebben bij de politie tegengesproken door uw verklaringen ter zake. U stelde immers dat D.(...) op de vlucht was geslagen en dat D.(...) stopte met u te bedreigen omdat de politie hem zocht (CGVS, p. 16-17, p. 19). Geconfronteerd hiermee stelde u echter dat de politie bang is van hem en dat ze niet bij hem thuis durven te gaan (CGVS, p. 21). Deze verklaring is echter niet afdoende, gezien u eerder verklaarde dat de politie hem thuis niet kon vinden (CGVS, p. 16-17). U bracht ook geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat D.(...) in staat is om de werking van de autoriteiten in uw nadeel te beïnvloeden. U bleef enkel verwijzen naar dat dit iemand is met veel invloed en u niet (CGVS, p. 21). U kon evenwel geen concrete voorbeelden geven van hoe D.(...) en zijn beweerde schoonvader A.(...) A.(...) in het verleden de politiewerking concreet hebben beïnvloed (CGVS, p. 21).

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Macedonië Algemene Situatie van 26 juli 2018, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

coi_focus_macedonie_algemene_situatie_20180726.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien dat in Noord-Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. (...) Specifiek voor de Romaminderheid ontkent het Commissariaat-generaal niet dat in Noord-Macedonië racistisch geweld gericht tegen de Roma gemeenschap plaatsvindt, dat ook verbaal en fysiek politiegeweld tegen Roma voorkomt, en dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband herhaalt het Commissariaat-generaal dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Zoals hierboven blijkt bent u wat dit betreft in gebreke gebleven. Informatie over de Roma in Noord-Macedonië maakt voorts duidelijk dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma slachtoffers, dat organisaties als het European Roma Rights Center en het Helsinki Committee for Human Rights bijstand kunnen bieden bij het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, alsook bij het ondernemen van stappen tot bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien de Noord-Macedonische autoriteiten in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat er projecten worden gelanceerd, o.a. met de steun van de OSCE, die specifiek gericht zijn op het bieden van gratis juridische bijstand aan Roma en het alzo faciliteren van de toegang tot het gerechtelijk systeem voor deze minderheid. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Noord-Macedonië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Uw beweerde ontbrekende veroordeling en daaropvolgende mishandeling van de politie in 2012 volstaat niet om te besluiten dat u anno 2019 geen beroep kan doen op de Macedonische autoriteiten. U heeft immers ook wat deze veroordeling betreft nagelaten al de beschikbare beschermingsmogelijkheden uit te putten om uw rechten te laten gelden. Zo bent u niet in beroep gegaan tegen uw veroordeling (CGVS, p. 9). Volledigheidshalve moet wat deze veroordeling betreft ook opgemerkt worden dat zij geenszins uw directe vluchtaanleiding betreft, daar deze dateert van 2012 en u nadien nog van Duitsland vrijwillig naar Macedonië bent teruggekeerd.

Wat betreft de problemen die u kende met uw echtgenote en haar nieuwe partner – zij verboden u contact met uw kinderen te hebben en hij bedreigde u -, dient te worden vastgesteld dat de politie deze man wel hoorde, maar dat hij alles ontkende (CGVS, p. 23). Dit volstaat dan ook niet om te getuigen van enige onwil tot het bieden van bescherming. U diende immers voor de bedreigingen aan uw adres geen klacht in tegen deze man (CGVS, p. 23). U stelde dat de politie u zei om voor deze problemen naar de sociale dienst te gaan en dat u grotere problemen wou vermijden omdat deze man een grote familie had (CGVS, p. 23). Dergelijke verklaringen zijn evenwel ontoereikend om uw nalaten te verschonen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de sociale dienst van Bitola in uw belang heeft opgetreden. Immers, u en uw echtgenote werden hier uitgenodigd, maar uw echtgenote kwam hier niet opdagen waarna u geen verdere stappen ondernam om tot een oplossing te komen en Macedonië verliet (CGVS, p. 23-24). U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen met uw echtgenote en haar nieuwe partner geen beroep kan doen op de hierboven vernoemde beschermingsmogelijkheden in Macedonië.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Noord-Macedonië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.”

Het louter tegenspreken vormt geen dienstig verweer en verzoeker brengt voorts geen concrete en pertinente elementen bij die vermogen op het voorgaande een ander licht te werpen. Verzoeker, die overigens niet enig begin van bewijs neerlegt van zijn verklaarde contacten met en klachten bij de politie en van zijn beweerde bezoeken aan enkele sociale diensten in Noord-Macedonië, maakt geenszins in

concreto aannemelijk alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming te hebben uitgeput en toont niet aan dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, hulp en/of bescherming te bieden. Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt niet aannemelijk dat het hem aan nationale bescherming ontbeert.

De loutere verwijzing van verzoeker naar algemene door hem in zijn verzoekschrift bijgebrachte informatie omtrent de situatie en discriminatie van Roma in Noord-Macedonië (op o.a. het vlak van gezondheidszorg) volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing welke geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X)."

Het louter tegenspreken vormt geen dienstig verweer en is geenszins van aard om het voorgaande en de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande, opgenomen in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te zetten. De Raad treedt de commissaris-generaal op grond van diens vaststellingen, welke door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd, bij in diens conclusie dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming in Noord-Macedonië heeft uitgeput en zij evenmin op overtuigende en concrete wijze aannemelijk maakt dat de Noord-Macedonische autoriteiten haar, omwille van haar etnie of om welke reden dan ook, geen hulp en/of bescherming zouden willen of kunnen bieden. Het komt aan verzoekende partij toe om dit *in concreto* aan te tonen, waar zij met haar algemene beweringen evenwel in gebreke blijft. Specifiek met betrekking tot de door verzoekende partij ingeroepen angst voor de huidige partner van haar echtgenote, dient beklemtoond dat verzoekende partij blijkens haar verklaringen geheel heeft nagelaten om voor de beweerde bedreigingen geuit door de nieuwe partner van haar echtgenote een klacht bij de Noord-Macedonische politie in te dienen. Verzoekende partij toont dan ook niet aan en kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij voor die problemen geen beroep kan doen op haar nationale autoriteiten.

Verzoekende partij gaat voor het overige niet in op de beschikking van 25 oktober 2019 en laat alzo na valabele argumenten bij die de hierin opgenomen grond vermogen te ontcrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS